

בדרך לפריצת דרך

לא מעט אנחנו עוסקים בגיבורים; אלה שמרצדים על המסך, רצים על המסלול, רוקדים על הדשא, או על הפרקט; ואחרים, שמופיעים בזירה הייחודית לכל אחד מאיתנו. או בקיצור, תגיד לי מי הוא גיבורך ואומר לך מי אתה...

ואנחנו גילינו, שאין שום סיבה להרחיק למחוזות הוליוודיים, או אצטדיונים עמוסי אוהדים, כדי להיחשף לגיבורים. ולהבדיל מהגיבורים השגרתיים, שהגיעו למעמדם בעיקר בזכות כמיהתנו למודלים משופרים של עצמנו, הגיבורים שמיד ניגע בהם הגיעו למעמדם בזכות הליך טבעי ביותר: הם נולדו גיבורים.

הם בני 6 עד 12, בנים ובנות, חלקם לוקים בסרבול מוטורי, חלקם היפוטוניים, כמה מהם עם בעיות תקשורת, אחרים עם בעיית מודעות סביבתית, אחדים עם בעיית קשב וריכוז קיצונית ורבים עם אבחון כזה או אחר על סקלת האוטיזם. כולם ילדים קסומים, שמגיעים פעם בשבוע לאצטדיון האתלטיקה בכצנלסון, ומאפשרים לנו לקחת חלק בחוויה שבועית מיוחדת: אימון ריצה לילדים עם צרכים מיוחדים.

ולמה גיבורים? רק תחשבו לרגע, מה הסיבה הכי נפוצה להימנעות מספורט; למשל, מריצה. נכון, עצלנות. וזה כולל את כל דודניה הקרובים והרחוקים, כמו אין לי חשק, יש לי עבודה ומוקדם/מאוחר לי. עכשיו תחשבו על הקטנים האלה, שכל אחד מהם, אם רק יבחר בכך, יכול להכריז, בשיא היושרה והאמת, שהוא לא יכול לרוץ. לא לא רוצה. לא יכול.

אבל הם? צריך לראות אותם! מגיעים לאימון דרוכים כמו קפיץ, רק מחכים לשמוע את הקריאה "צא!" ומשיצאו השקיעו בריצה את כל מעודם. הם, בכלים המיוחדים שלהם ובדרכים הקסומות שיש להם להבין, להרגיש ולחוות, ממחישים בכל רגע של תנועה שחויית הריצה מכילה הרבה יותר מאשר רק ריצה.

כשאנחנו מדברים על הרווחים שיש בריצה, לצד אלה הטרוויאליים, כמו הפחתת משקל עודף או חילוף חומרים משופר, אנחנו מצביעים גם על נגיעה בגבולות לא מוכרים, מה שמוביל פעמים רבות לפריצת דרך בחיים. כי הנה, פתאום הבלתי אפשרי - אפשרי. שערנו בנפשכם כמה גבולות, משוכות ותקרות זכוכית הילדים האלה פוגשים על המסלול, ואט אט חוצים אותם, בדרך לפריצת הדרך שלהם.

ומשפט על מחוללי הגבורה הזאת – ההורים, גיבורים בפני עצמם. חלקם רצים עם ילדיהם, חלקם אפילו נושא אותם על הגב. ולנו ברור, שפעם בשבוע אנחנו בפגישה עם גיבורים בני גיבורים.

